

אחר כתלנו

עלון לבוגרים ולחזורים מבית "הכותל" שבת פרשת וישלח התשע"ה - גליון 106

הרב שלמה טובול שליטי"א

מאמר פותח

מאבק יעקב עם שרו של עשיו

בפרשתנו אנו קוראים על פגישת יעקב ועשיו ואף על המאבק של יעקב עם שרו של עשיו. הרמב"ן בהקדמתו לפרשה זו כתב: **"ויש בה עוד רמז לדורות כי כל אשר אירע לאבינו עם עשו אחיו יארע לנו תמיד עם בני עשו"**. בפסוק נאמר: **"וינתר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר"** (בראשית פרק לב), ורש"י פירש על דעת רז"ל שהוא שרו של עשיו.

המפרשים נחלקו להבין מה הכוונה "ויאבק" רש"י פירש בשם רבינו מנחם ויתעפר איש, לשון אבק, שהיו מעלים עפר ברגליהם ע"י נענועם. ובגמ' (חולין דף צא/א) נאמר: **"דאמר ר' יהושע ב"ל מלמד שהעלו אבק מרגלותם עד כסא הכבוד"**.

ברור שמאבק זה בא ללמד על ההתמודדות שיש לעם ישראל עם אדום לאורך כל ההיסטוריה ובעיקר בזמן הגלות ובוודאי שמאבק זה לא היה מאבק גופני אלא מאבק רוחני נשגב.

והרמב"ן פירש ויאבק מלשון ויחבק (א' ו-ח' מתחלפות) ופירש שזו כנראה כוונתו של אונקלוס שתרגם "ויאבק" - "ואשתדל" וכך תרגם "וכי יפתה" - "ארי ישדל". דהיינו ששרו של עשיו חיבק ונישק את יעקב דרך פיתוי, כלומר בתחבולה כדרכו של היצר שנלחם עם בני אדם בתחילה בדברים שיש לו הסכמה ונראים לכאורה טובים ואח"כ מטעה אותו ומפתה אותו לדברים הרעים.

גם מדברי הספורנו, שכתב: **"לא יכול לו"** - לרוב דבקותו תמיד באל יתברך במחשבה ובדבור". אנו למדים שמאבק זה היה רוחני ששרו של עשיו רוצה להפריע ליעקב לנתקו מדבקותו בשם.

שרו של עשיו שמנסה להכשיל את יעקב לא מצליח כפי שכתוב: **"וירא כי לא יכול לו..."** ומסביר רבינו בחיי שהסיבה לכך משום שלא מצא בו שום עוון וז"ל: **"ודבר ידוע כי לולא העוון לא היה הפרש בין אדם למלאך אבל יהיה גדול ממנו, כמאמר רבותינו (סנהדרין צג.) גדולים צדיקים יותר ממלאכי השרת, ועל כן יאמר הכתוב כי בקש המלאך למצוא לו עוון אשר יתגבר בו עליו ולא מצא, ומזה אמר וירא כי לא יכול לו, כלומר לא היה לו יכולת להתגבר עליו מצד שום עוון רק מצד עוון שתי אחיות שנשא בחייהן, זהו ויגע בכף ירכו, והיה העונש במקום החטא"**. אך בכל זאת מצליח שרו של עשיו לפגוע בכף ירכו של יעקב משום שנשא שתי אחיות כפי שפירש רבינו בחיי. הרמב"ן הוסיף לבאר שמה שנפגעה כף ירכו של יעקב משום שהשם

הרשה למלאך לעשות כן ע"מ לרמוז לדורות שיהיה זמן שעשיו יתגבר ויפגע בצדיקים שעתידין לצאת מיעקב וזה דורו של שמד. וז"ל הרמב"ן **"וירא כי לא יכול לו מלאכיו גבורי כח עושי דברו, ועל כן לא יכול לו המלאך להזיקו, כי לא הורשה רק במה שעשה עמו להקע כף ירכו ואמרו בבראשית רבה (עז ג) נגע בכל הצדיקים שעתידין להיות ממנו, זה דורו של שמד והענין כי המאורע כלו רמז לדורותיו שיהיה דור בזרעו של יעקב יתגבר עשו עליהם עד שיהיה קרוב לקעקע ביצתו, והיה זה דור אחד בימי חכמי המשנה כדור של רבי יהודה בן בבא וחביריו..."**.

נקודה נוספת שיש לעיין בפרשה בעניין מה שמובא במדרש: **"ר' ברכיה בשם ר' סימון אמר אין כאל ומי כאל ישורון, ישראל סבא מה הקב"ה כתוב בו (ישעיה ב) ונשגב ה' לבדו, אף יעקב ויותר יעקב לבדו"** (בראשית רבה פרשה עז פסקה א). המדרש משווה כביכול את יעקב לה' ויש להבין מה פשר העניין.

השפת אמת כותב (וישלח תר"נ): **"...ולעתיד שכ' ונשגב ה' לבדו אז לא יהי' מציאות בעולם רק לבני ישראל עם קרובו כמ"ש יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל. שיהי' להם דביקות באלקים ממש יותר מהמלאכים. אכן גם בעוה"ז נמצא בעולם שנה נפש שיש צדיקים שיכולין בעוה"ז להתדבק במה שעתיד להיות. וכמו כן בזמן בש"ק הוא מעין עוה"ב. וכמו כן בעולם בא"י וביהמ"ק היה התגלות אלקות בעוה"ז ובאמת נמצא בכל איש ישראל חלק אלוה ממעל רק הצדיקים יכולין להוציאו מכח אל הפועל. ויעקב אע"ה דכתיב **"ב' תתן אמת ליעקב ה' לו דביקות בשורש האחדות כמו שיהי' לעתיד ונשגב ה' לבדו"**. נמצא שיעקב הגיע לבחינה של "לבדו" שהיא דבקות בה' בדרגה הגבוהה ביותר כפי שיהיה לעתיד לבוא. ובספר אור גדליהו ביאר את הדרגה של "לבדו" עפ"י מה שכתב החובת לבבות בסוף שער הבטחון וז"ל: **וימאס בעוה"ז ובסבותיו, ויברח במחשבתו ובגופו אל האלוקים יתברך וישתעשע בזכרו בבדידות וישתומם מבלתי המחשבה בגדלותו, ואם יהיה במקהלות לא יתאוה כי אם לרצונו ולא יכסוף כי אם לפגיעתו"**. ועפ"י זה מבואר מדוע לא יכל שרו של עשיו לנצח את יעקב בגלל שהוא היה כל כולו דבוק בה'. גם יובן על פי זה מדוע המלאך אומר ליעקב מה שעתיד להיות שהוא לא יקרא יעקב אלא ישראל **"כי שרית עם אלוקים..."**. אף אנו נוכל ללמוד מכאן שכדי לנצח את שרו של עשיו דהיינו את אותו יצר הרע המנסה להתגבר עלינו יש לנו לקנות את הבחינה של "לבדו" דהיינו להיות יותר קשורים לתורה ומצוות וממילא להיות יותר דבקים בה' לבדו.**

תיקון צליעת יעקב—בנרות החנוכה

ההתרשלות בעבודת המקדש בתחילת בית שני
 כפי שהזכרנו (בתחילת השיחה), הפגיעה של המלאך ביעקב נעשתה בשני משורים: פגיעה פרטית ביעקב, ופגיעה כללית בכלל ישראל. ובכל זאת, הפגיעות קשורות זו לזו. הפגיעה שפגע המלאך בכלל ישראל, היא מעין הפגיעה שפגע המלאך ביעקב בבחינה הפרטית. כשם שלגבי יעקב מתכוין המלאך לעשותו בעל מום ולפסלו מן העבודה, כך גם לגבי כלל ישראל, המלאך מתכוין לפגוע בהם בענין העבודה - להכניס בהם קרירות במה שנוגע לעבודת המקדש. קרירות זו מופיעה בזמן בית שני, וגורמת להתרשלות בבנין המקדש (עי' חגי א, ט) ובעבודת הקרבנות (עי' מלאכי פרק א), מה שגורם אח"כ לגזרות יון ולביטול העבודה בזמן היונים (עי' ב"ח או"ח סוף סי' תר"ע), ולבסוף - לחורבן המקדש וביטול העבודה לגמרי, עד עצם היום הזה.

על ההתרשלות בבנין המקדש (השני) העיר כבר חגי הנביא. חגי פונה אל ישראל ואומר: "שִׁימו לְבַבְכֶם עַל דְּרָכֵיכֶם: זְרַעְתֶּם הַרְבֵּה - וְהָבֵא מְעַט. אָכֹל - וְאֵין לְשַׁבְּעָה. שְׁתוּ - וְאֵין לְשִׁכְרָה... וְהַמְשַׁתְּפָר - מִשְׁתַּפָּר אֶל צְרוּר נְקוּב... יַעַן מָה? - למה המצב הזה, שאין ברכה במעשה ידיכם? - יַעַן בֵּיתִי אֲשֶׁר הוּא חָרָב, וְאַתֶּם רְצִים אִישׁ לְבֵיתוֹ! (חגי א, ה-ט). כל אחד דואג לביתו הפרטי, ואין מי שדואג לבנין בית המקדש. אם הייתם דואגים לבנין המקדש ולא מתרשלים בבנינו, היתה באה ברכה לעולם. כשמקריבים קרבן, כל אותו המין מתברך בעולם, כמו שאמרו חז"ל: "אמר הקב"ה: הִבִּיאוּ לִפְנֵי עוֹמֵר בַּפֶּסַח, כְּדֵי שֶׁתִּתְבָּרַךְ לָכֶם תְּבוּאָה שֶׁבַשְּׂדוֹת... הִבִּיאוּ לִפְנֵי שְׁתֵּי הַלֶּחֶם בַּעֲצֵרֶת, כְּדֵי שֶׁיִּתְבָּרְכוּ לָכֶם פִּירוֹת הָאֵילָן... נִסְכּוֹ לִפְנֵי מִים בַּחֵג, כְּדֵי שֶׁיִּתְבָּרְכוּ לָכֶם גִּשְׁמֵי שָׁנָה" (ר"ה טז, א). וכיון שאתם מתרשלים בבניית המקדש, הברכה הזו אינה קיימת, ולכן אינכם רואים ברכה בעמלכם. לעומת זאת, אם תתחילו לעסוק בבנין בית המקדש, יברך ה' את מעשה ידיכם (חגי ב, יח-יט).

גם על ההתרשלות בעבודת הקרבנות - לאחר שכבר נבנה המקדש - יש אזהרות נביא. הנביא מלאכי עומד בתחילת בית שני ומוכיח את ישראל על זה שמקריבים קרבנות בצורה בלתי מהודרת: "הִלַּהֲנִים בּוֹזֵי שְׂמִי... מְגִישִׁים עַל מִזְבְּחִי לֶחֶם מְגָאֵל... בְּאֶמְרָכֶם שְׁלַחַן ה' נִבְּזָה הוּא. וְכִי תִגְשׁוּן עֹנֵר לְזִבְחַי אֵין רָע?! וְכִי תִגְשׁוּן פֶּסַח וְחֹלֶה אֵין רָע?! הִקְרִיבֶהוּ נָא לְפָחֶתְךָ! הִירְצֶךָ אוּ הִישָׂא פְּנֶיךָ?! (מלאכי א, ח). לפחה הפרסי לא היית מעז להביא קרבן כזה! במקרה הטוב היה זורק אותך מהבית, ובמקרה הרע היה נושא את ראשך מעליך ותולה אותך על עץ! א"כ, למה לקב"ה אינכם נמנעים מלהביא קרבנות כאלו? מפני שאינכם מעריכים מספיק את עבודת הקרבנות! "מְגִישִׁים עַל מִזְבְּחִי לֶחֶם מְגָאֵל... בְּאֶמְרָכֶם שְׁלַחַן ה' נִבְּזָה הוּא". כמוכן, אין כוונת הנביא לומר, שישראל הקריבו בהמות שהן בעלות מום ממש מבחינת ההלכה - פֶּסַח וְעֹנֵר - שהרי ישראל שואלים "בְּמָה

בְּזִינוּ אֶת שְׂמֶךְךָ?... בְּמָה גְּאֻלְנוּךָ?... הם אינם מבינים על מה הנביא מדבר איתם! על כרחך, שאין מדובר במומים של ממש, אלא רק מומים בדקות, שהם כשרים מבחינת ההלכה, אך יש בהם חסרון של הידור. אלא שזה גופא מראה על זלזול בעבודה. מראה שבפנימיות לבם הם לא מעריכים אותה מספיק. מי שמעריך את העבודה, עושה אותו עם כל הלב, משתדל להביא את הקרבן המהודר ביותר. ומי שחושב שעבודת האלקים היא רק עול שהטילו עליו, מחפש כל מיני קולות, ואת כל הדרכים כיצד להפטר ממנה.

שרשי ההתיונות - בתחילת בית שני

המעשים שמדבר עליהם מלאכי - שביזו את העבודה, והקריבו קרבנות בלתי מהודרים - הם כנראה היו הגורם למה שקרה אחר כך, שנהיו מתיוונים בעם ישראל. כי טבעו של אדם להמשיך אחר היופי, ואם אין יופי בעבודת המקדש, ששם מגישים לה' קרבן עֹנֵר פֶּסַח וחולה, יש מי שנמשך בעקבות כך אל תרבות יון, ששם היופי החיצוני הוא עניין גדול. יכול להיות שזה היה אחד הגורמים להתיוונות בתחילת בית שני, וזה מה שגרם לגזירות אנטיוכוס, שבאו בגלל ההתיונות.

התיקון לחטא הזה, של זלזול ואי הערכת עבודת המקדש, נעשה ע"י בני חשמונאי, שמסרו נפשם על עבודת המקדש, ובזה תיקנו את היחס המזולזל שהיה כלפיה קודם (עי' ב"ח או"ח סוף סי' תר"ע). אולי מפני כך, לאחר שעשה לנו הקב"ה ניסים וגברה יד ישראל על היונים, תיקנו חז"ל במצות נר חנוכה מדרגה של "מהדרין", ומדרגה נוספת של "מהדרין מן המהדרין" (שבת כא, ב). במצוות אחרות לא שמענו כזאת ולא ראינו כאלה, שיתקנו מדרגה על גבי מדרגה בהידור המצוה. רק במצות הדלקת נר חנוכה תקנו כן. חוץ מזה, בכל מצוה אחרת, החיוב להוסיף ממון כדי להדרה הוא רק עד שליש במצוה ולא יותר (ב"ק ט, ב). [למשל, אם אפשר להשיג אתרוג כשר בעשרים שקל, ויש אתרוג יפה ממנו שעולה יותר - צריך להוציא עד שליש יותר בשביל הידור מצוה, אבל לא יותר מזה (עי' פרטי הדינים בזה בשו"ע או"ח סי' תרנ"ו)]. והנה כאן, ההידור במצוה הוא הרבה יותר משליש! את עיקר המצוה אפשר לקיים בשמונה נרות (נר לכל יום), ואילו ההידור הוא בשלשים וששה נרות, בגלל שמוסיף והולך כבית הלל, או פוחת והולך כבית שמאי. שלשים וששה נרות ביחס לשמונה נרות הם הרבה יותר משליש. למה הדגישו חז"ל כל כך את ענין ההידור במצוה זו, עד שתקנו "מהדרין" ו"מהדרין מן המהדרין", וגם שיהיה ההידור הרבה יותר משליש? - כנראה, מפני שמה שהביא לשעבוד יון ולגזרות אנטיוכוס הוא מה שלא השתדלו להדר במצוות. "וְכִי תִגְשׁוּן עֹנֵר לְזִבְחַי - אֵין רָע! וְכִי תִגְשׁוּן פֶּסַח וְחֹלֶה אֵין רָע! ממילא, תשובת המשקל והתיקון לעון זה הוא, להיות "מהדרין מן המהדרין". להחדיר בחזרה את יחס הכבוד לעבודת ה'. ואכן, ברוך ה', אין כמעט יהודי שלא משתדל לקיים את מצות נר חנוכה במדרגה זו של "מהדרין מן המהדרין".

לאהב "גם"...

כולנו רוצים להצליח בעבודה, לפרוץ ולהתקדם, ליצור ולפתח!

כשאנחנו אי שם בעבודה בעומק העסקים והעיסוקים, אנחנו בפוקוס מלא, קשה לדבר איתנו וכל שיחת טלפון שלא קשורה למשימה מקבלת יחס משני ומתנהלת על ידינו יחד עם עוד "דבר חשוב מאד שקשור לעבודה"... גם כאשר האישה מתקשרת... (לבושתנו).

זו איננה סיטואציה נעימה (לשני הצדדים) וביחוד לא לצד שמעבר לקו (האישה)...

בפרשה שקראנו בשבוע שעבר, פרשת ויצא – אנו נפגשים עם יעקב ורחל – וראוי ללמוד מהם עניין גדול וחשוב...

יעקב נפגש על הבאר עם רחל ושם הוא רוצה אותה לאשה.

יעקב מוכן לעבוד עבודה 7 שנים והם נחשבים בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה, ואז ביום הגדול מחתנים אותו עם לאה אחותה. לאחר שמגלה יעקב את התרמית, הוא מתחייב על 7 שנים נוספות, אחרי שבוע מקבל גם את רחל לאשה.

אמרנו גם? לא במקרה...

(כט, ל) "וַיָּבֵא גַם אֶל רַחֵל וַיֵּאָהֵב גַם אֶת רַחֵל מֵלָאָה וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד שְׁבַע שָׁנִים אַחֲרֹת"...

אמנם יעקב אוהב את רחל ביותר, אבל מבינים אנו שיש כאן השוואה בין שתי אהבותיו של יעקב, וודאי נראה וברור שאוהב גם את לאה!

אך ראו זה פלא-מה נאמר בפסוק הבא!?

"וַיֵּרָא ה' כִּי שָׁנוּאָה לָאָה וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ וַרְחֵל עֲקָרָה": היכן נאמר שלאה שנואה? הרי מפורש שהוא אהב גם אותה?

אלא, מניחה לנו התורה אבן יסוד בבנין הבית-אשה המרגישה שבעלה אוהב אותה- "גם", — מרגישה

שהוא שונא אותה. אם אתה מצליח ומתקדם, יוצר ופורח, חזקה שאשתך תשמח באמת, תתמוך ותפרגן תמיד - כל זמן שהיא תרגיש שהיא מרכז חייך, שגם במרוץ האין סופי היא תמיד לצידך, שאתה מרגיש שהיא התוכן ולא "גם"- ולא עוד פרויקט שאסור להזניח, לא עוד עבודה שיש לה.

אז ה' פותח את רחמה של לאה ויעקב נהיה מטופל בארבעה בנים וכאן רחל נכנסת למצב הקשה של "גם": (ל, א) "וַתֵּרָא רַחֵל כִּי לֹא יֵלְדָה לְיַעֲקֹב וַתִּקְנֶא רַחֵל בְּאֲחֵתָהּ וַתֹּאמֶר אֶל יַעֲקֹב הֲבֵה לִי בָנִים וְאִם אֵין מִתָּה אָנֹכִי".

ויעקב עונה בחרון אף (וחז"ל ראו זאת כחטאו של יעקב):

"וַיַּחַר אָף יַעֲקֹב בְּרַחֵל וַיֹּאמֶר הֲתַחַת אֱלֹהִים אָנֹכִי אֲשֶׁר מְנַע מִמֶּנּוּ פְרִי בֶטֶן".

האשה רוצה להיות כלה, רוצה להיות הכל. וכשאנחנו טרודים בעניינינו-(החשובים כמובן להצלת העולם), והיא מביעה את רצונה להיות איתנו, להיות חלק מהעניין, להיות משמעותית ובמחשבתנו... במקום שנבין, ונרגיש אותה, את הצורך שלה, כאבה (הנכון והמוצדק) באה מצידנו התגובה השופטת והמתגוננת "מה רצונך – שלא אלך לעבודה?" או כלשון מדרש רבה על אתר "אמר לו הקב"ה כך עונים את המעיקות?".

בואו נתקן את הטעות הכפולה –

1. נרגיש, נתאמץ ונחיה את נשותינו בכל שדה שאנו צועדים, יהיה הריכוז שלנו בו אשר יהיה- היא איתנו!

2. וכשהן לא מרגישות בכך ומצרות לנו על כך, אל יחרה אפנו- ונענה את המעיקות ברוך ובאמפתיה.

שבת שלום!

שווה אלף מילים

בביקור אצל חיילינו התותח(נים)

שליחי שבת הארגון עם מו"ר רה"י שליטי"א

חיוב נתינת מעשר כספים לזוג צעיר

שאלה:

שלום לכבוד הרב,

האם זוג נשוי שהבעל אברך והאישה לומדת לימודים גבוהים חייב לתת מעשר כספים כל חודש?

ההכנסות הם מועטות ומיועדות להוצאות החודשיות ולא למטרות חסכון כלשהו. וכן לגבי כספי החתונה- האם עלינו לתת מעשר מהכסף שקיבלנו כמתנה לחתונה? אם אנו מוגדרים כעניים הפטורים מן המעשר אין זה חל גם על כספי החתונה? בנוסף אנו מתייחסים לכסף שקיבלנו כמיועד לקניית דירה בעז"ה או השלמת הציוד הבסיסי לביתנו- האם עובדה הזו משפיעה על החיוב לעשר ממנו? תודה רבה!

תשובת מו"ר הרב אביגדר נבנצל שליט"א:

שלום רב,

כל זמן שאין בידיכם אפשרות לקנות דירה בכסף שיש ברשותכם, אינכם חייבים במעשר כספים.

שמועות הראי"ה

(בראשית שמות)

בעריכת מו"ר הרב הדרי שליט"א

במבצע לתלמידי זבוגרי הישיבה לדורותיהם

70 ₪ בלבד

לפרטי רכישה ומשלוח

צור קשר עם אחד תורג'מן:

ohadtu1@gmail.com

מזל טוב!

מזל טוב לאברהם דהב (בוגר הישיבה) ורעייתו לרגל הולדת בתם

יש לכם שמחה? עדכנו אותנו באתר הישיבה!

מערכת 'אחר כתלנו':
 עורך: אלישע כרמל
Bogrim@hakotel.org.il
 שיבת הכתל - היכל וואהל
 ת.ד. 603 ירושלים
 91006
 טל': 02-6288175
 פקס: 02-6271180

♦ **שבת ארגון** בשבת שעברה יצאו 45 שליחי הישיבה לסניפי בני"ע ברחבי הארץ, מתוכם כ-15 בני חו"ל. (לסיקור באתרי המגזר חפש במרשתת: 'שבת ארגון לזכרם').

♦ **30 לרב יהודה** עם סיום ה-30 התקיים בבית המדרש לימוד בחבורות בנושאים שלימד הרב יהודה ז"ל, את החבורות העבירו רבני הישיבה וגם תלמידיה.

♦ **'הריאלי' בישיבה** כהמשך למסורת העתיקה (שהחלה בשנה שעברה..) הגיעו תלמידי כיתות י"א מהתיכון הריאלי בחיפה לביקור בישיבה. התלמידים זכו לשיחת מו"ר רה"י הרב וידר על עניינה של תורה וישיבות ההסדר ובהמשך לחברותות עם בני הישיבה בלימוד אגדתא מהגמרא. במקביל למדו התלמידות עם בנות מדרשת הרובע וזכו למפגש ייחודי עם רבנית.

♦ **שבת הורים** בשבת זו נערכת בישיבה שבת הורים לשיעור ב'. זו הזדמנות נפלאה להידוק הקשר עם הישיבה חודשים ספורים לפני גיוסם של רוב בני השיעור לצבא קדשנו. בתקופה זו החלה סדרת שיעורי הכנה לצבא לשיעור ב' מפי רה"י שליט"א.

♦ **שבת אירוח** במקביל יתארחו השבת התלמידים בני חו"ל בבתיהם של בני הישיבה שכבר דרים בארץ הקודש, האורחים והמתארחים יזכו להעמיק את ההיכרות והקשר בין הארץ והתפוצות.

♦ **שמועות הראי"ה** ניחוח חדש בבתי המדרש עם צאת ספר שמועות הראי"ה עליו עמל נשיא הישיבה הרב הדרי שליט"א במשך שנים. בספר שיחותיו של הראי"ה קוק זצ"ל בסעודה שלישית כפי שנכתבו ע"י שומעיהם ואחר שעברו עיבוד וליטוש מדוקדק. בכרך זה שיחות לחומשי בראשית ושמות, הכרך הבא יצא לאור בהמשך איה"ה. מבצע לתלמידי זבוגרי הישיבה מופיע במודעה משמאל ⇐

♦ **ספריה ברומא** ביוזמת בוגר הישיבה מרדכי קביליה שלחם לצד אביתר תורג'מן הי"ד במבצע צוק איתן נתרמה ספריה תורנית לקהילה היהודית בשכונת פאריולי ברומא. הרב טוביה ליפשיץ שליט"א מנהלה הרוחני של הישיבה והרב רוני קלופשטוק שליט"א התארחו בקהילה שלושה ימים במסגרתם העבירו שיעורים ודרשות בבתי הכנסת ובבית המדרש לרבנים, נפגשו עם תלמידי בית הספר היהודי וכן נשאו דברים ביום עיון בענייני שמיטה שבסופו נערך טקס חנוכת הספריה לע"נ אביתר הי"ד, תנצב"ה.

♦ **שבת שמיניסטים** בשבת הבאה יתארחו בישיבה שמיניסטים החפצים להתרשם מהישיבה ולנשום מאוירה של ירושלים. השמיניסטים יהנו בגשמיות ורוחניות ויתענגו בעונג שבת בביתו של ראש הישיבה שליט"א.